

ΕΝΑ ΖΩΟ ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ

Εν όψει του 11ου Πανελληνίου Μαθητικού Διαγωνισμού Λογοτεχνίας

"Σοφία Φίλντιση- Το δέντρο της Σοφίας" μαθητές από δημόσια και ιδιωτικά Δημοτικά Σχολεία της Ελλάδας αλλά και ελληνόφωνων του εξωτερικού έγιναν μικροί λογοτέχνες εμπνευσμένοι από το βιβλίο της συγγραφέως Γεωργίας Γαλανοπούλου, "Όταν οι γάτες ακούν τη βροχή".

Οι μαθητές των μικρότερων τάξεων απόλαυσαν τις αποχρώσεις της τέχνης αφού δημιούργησαν τις δικές τους ζωγραφίες από το βιβλίο του Νικόλα Ανδρικόπουλου "Η χώρα με τους παράξενους ανθρώπους".

Συμμετείχαν σχολεία από πολλές πόλεις της Ελλάδας, όπως από τις Σέρρες, τη Μύκονο, την Αθήνα, την Καστοριά, την Καλαμάτα, τη Ρόδο, τη Θεσσαλονίκη, την Κρήτη, τον Βόλο, τη Λαμία, τη Λάρισα, τη Σύρο, και την Πάτρα καθώς, και ελληνόφωνα σχολεία του εξωτερικού από την Κωνσταντινούπολη, το Νιου Τζέρσεϊ και το Οχάιο των Ηνωμένων Πολιτειών.

Στις σελίδες που ακολουθούν θα συναντήσετε τα διακριθέντα κείμενα και τα διακριθέντα έργα ζωγραφικής των μαθητών που έλαβαν μέρος.

Τα κείμενα των μαθητών δεν έχουν υποστεί καμία επεξεργασία παρά μόνο τη διόρθωση ορθογραφικών λαθών.

Ευχόμαστε να απολαύσετε κι εσείς, όπως απολαύσαμε κι εμείς, ένα ταξίδι στον χώρο της λογοτεχνίας και της τέχνης μέσα από τα μάτια και την ψυχή των παιδιών.

Περιεχόμενα

Κωνσταντίνα Ζουρούδη "Ψάχνοντας την ευτυχία"	σελ. 4
Σάββας Παπαϊωάννου "Ένα ζώο διηγείται"	σελ. 6
Κάλλια Παπαγιαννάκι "Ένα ζώο στην Ακρόπολη"	σελ. 7
Μαρίνα Καρρά "Μαριάννα το μονοκεράκι"	σελ. 8
Μάζιμος Φακίτσας "Ο σκύλος που μιλά"	σελ. 9
Θεοφανία Χατζίκου "Μια τεράστια γνωριμία"	σελ. 10
Μάρθα Παπαγιαννάκι "Το ημερολόγιο της Μίνι"	σελ. 12
Γεωργία Σταματοπούλου "Ένα ζώο διηγείται"	σελ. 14
Μαρία Τριάδου "Το μυστικό της Αλκυόνης"	σελ. 16
Αγγελική Ντάμπου "Είμαι ο Άργος και είμαι ελεύθερος"	σελ. 18
Λεωνίδας Αποστολάκης "Η τυχερή μαύρη γάτα"	σελ. 20
Σταθούσης Κωνσταντίνος "Ένα ζώο διηγείται"	σελ. 22
Ηλίας Πατουχέας "Τα νιαουρίσματα του πολέμου"	σελ. 24
Ελένη Κώρου	σελ. 27
Φιλίππα Νανούρη	σελ. 28
Πανορμίτης Αγγελιδάκης	σελ. 28
Γεώργιος Δαχτυλίδης	σελ. 29
Ελισάβετ Βλησιδν	σελ. 29
Άννα Αλεξανδρίδου	σελ. 30

Ψάχνοντας την Ευτυχία

υχραίνει σιγά σιγά ο καιρός. Ο ήλιος δεν είναι πια όπως πριν. Εγώ ο κυρ-Χελιδόνης το νιώθω στα φτερά μου. Αλλά και τα χελιδονάκια του σμήνους μου αρχίζουν να δυσανασχετούν για το φαγητό που τελειώνει. Μα, και τα νέα χελιδονάκια χρειάζονται ζέστη για να γεννηθούν. Τόσες σκέψεις γυρίζουν στο μυαλό μου αλλά για να πω την αλήθεια αυτό που με στενοχωρεί πιο πολύ είναι ότι τόσα χρόνια δεν έχω γνωρίσει ακόμα τι θα πει «ευτυχία».

Εκείνη την ημέρα αποφάσισα να καλέσω το σμήνος μου να ετοιμαστεί για το μεγάλο ταξίδι προς Αφρική. Κάθισα κι εγώ και έφταιξα το σχέδιο πτήσης μαζί με τον αρχηγό των αγριόπαπιων.

- Καταπληκτικό! φώναξαν όλοι μόλις τους το ανακοινώσαμε.

Μα, τι χαρά έκαναν τα χελιδόνια του σμήνους αλλά εγώ δεν έβλεπα τον λόγο να χαίρομαι! Μια ακόμα πτήση σκεφτόμουν. Καθώς ετοιμάζα κι εγώ τα απαραίτητα, μου ήρθε μια ιδέα. Θα αναζητούσα την ευτυχία σε κάθε τόπο από τον οποίο θα περνούσαμε μέχρι να φτάσουμε στην Αφρική. Δεν μπορεί, σκέφτηκα, κάπου θα την βρω!

Ήρθε η μεγάλη μέρα. Οι αγριόπαπιες μπροστά και το σμήνος με τα χελιδόνια πίσω. Εγώ ως αρχηγός θα οδηγούσα το σμήνος. Περιμέναμε να φυσήξει ο άνεμος για να ξεκινήσουμε. Σε μια στιγμή όλοι μας βρισκόμασταν ψηλά! Τι χαρά! Τα χελιδόνια συζητούσαν για τον νέο τόπο. Όμως, εγώ δε χαιρόμουν με αυτά. Ο ουρανός ήταν καταγάλανος και τα φτερουγίσματα ακούγονταν σαν όμορφη μελωδία. Πετούσαμε για ώρες. Περάσαμε πάνω από θάλασες, ποτάμια και κάμπους.

- Ωρα για μια στάση! φώναξα και άρχισα να ακολουθώ τις αγριόπαπιες που κατέβαιναν σιγά σιγά στο έδαφος. Σταθήκαμε σε μια λίμνη, ήπιαμε νερό και φάγαμε μερικά σκουλήκια. Ξαφνικά, βλέπω μπροστά μου μια σοφή κουκουβάγια. Να η ευκαιρία σκέφτηκα και χωρίς να χάσω χρόνο έτρεξα να την ρωτήσω αν γνωρίζει πώς μπορώ να βρω την ευτυχία. Εκείνη, γελώντας μου είπε:

-Ψάξε γύρω σου!

Αν και η απάντησή της μου φάνηκε αστεία, εγώ έψαξα μα τίποτα δε με έκανε ευτυχισμένο. Απογοητεύτηκα και κάλεσα τα χελιδόνια να συνεχίσουμε το ταξίδι.

Πάλι βρεθήκαμε ψηλά να πετάμε! Τα χελιδονάκια τραγουδούσαν και γελούσαν. Έκαναν αστεία κι εγώ θύμωνα λίγο που δε χαιρόμουν με όλα αυτά. Τα μικρά χελιδονάκια σκέπτονταν το νέο τους σχολείο. Οι χελιδόνες συζητούσαν για το σπιτικό που τις περίμενε μα και για τα μωρά που γεννιόντουσαν. Οι χελιδόνοι σχεδίαζαν το κυνήγι ζουζουνιών. Μα και πάλι εγώ δεν ενδιαφερόμουν για τίποτα.

Οι αγριόπαπιες και πάλι μας έκαναν σήμα για μια στάση. Αυτή τη φορά σταματήσαμε σε ένα όμορφο λιβάδι γεμάτο λουλούδια και ζουζούνια. Κάθισα σε μια μεριά να σκέπτομαι τα λόγια της κουκουβάγιας μέχρι που δίπλα μου είδα ένα ποντικάκι. Χωρίς να σκεφτώ το ρώτησα τι χρειάζεται για να βρω την ευτυχία. Εκείνο μου απάντησε:

- Την ευτυχία τη βρίσκεις στα απλά πράγματα.

Θύμωσα γιατί δεν κατάλαβα για άλλη μια φορά τι εννοούσε. Δε θα βρω την ευτυχία ποτέ, είπα και φώναξα τα χελιδονάκια να ξεκινήσουμε το ταξίδι.

Δυο μέρες μετά φτάσαμε στην Αφρική. Πράγματι, ο καιρός ήταν ζεστός και ένιωθα καλύτερα. Τα χελιδόνια έτρεξαν να βρουν τις φωλιές τους αλλά κάτι δεν πήγαινε καλά όπως το περίμεναν. Ένας δυνατός θόρυβος τρόμαξε όλα τα πουλιά και τα χελιδόνια έτρεξαν στον κυρ-Χελιδόνη για να δουν τι θα κάνουν.

- Δυστυχώς, εδώ γίνεται πόλεμος. Πρέπει να φύγουμε για να σωθούμε, είπε ο κυρ-Χελιδόνης.

- Γρήγορα, φώναξα σε όλους!

Οι αγριόπαπιες έτρεξαν και πήραν στις πλάτες τους τα χελιδονάκια. Σε μια στιγμή όλη μας η ζωή άλλαξε. Πετάξαμε ψηλά να αποφύγουμε τις βόμβες. Λες να σωθούμε, σκεφτόμουν και δάκρυζα. Προσπαθούσα να εμψυχώσω κι άλλα χελιδόνια αφού πολλοί συγγενείς τους είχαν χαθεί. Πετούσαμε φοβισμένα μέχρι που φτάσαμε σε έναν ειρηνικό τόπο, γεμάτο λουλούδια και όμορφο ήλιο.

- Να σταματήσουμε εδώ, φώναξα.

Όταν κατεβήκαμε στον νέο τόπο, αγκαλιαστήκαμε όλοι μαζί και κλαίγαμε που σωθήκαμε. Όχι όλοι αλλά οι περισσότεροι του σμήνους ήμασταν καλά! Ξεκινήσαμε αμέσως τη δουλειά. Μαζεύαμε ξυλαράκια για να φτιάξουμε νέες φωλιές. Έπρεπε να γεννηθούν τα νέα μωρά. Γελούσαμε και χαιρόμασταν όλοι μας για τον ήλιο, το φαγητό και την όμορφη παρέα μας! Μα, τελικά τα είχα όλα. Μα, πώς δεν το είχα δει; Η ευτυχία ήταν δίπλα μου! Δεν ήταν κάποιο πολύ σπάνιο πράγμα που μου έλειπε! Είμαι πιο ευτυχισμένος γι' αυτό που είμαι και γι' αυτά που έχω.

Ένα ζώο διηγείται

Ο ήλιος με τύφλωνε και ο θόρυβος από τα αυτοκίνητα και τα φορτηγά που περνούσαν με έκαναν να ξυπνήσω απότομα. Τεντώθηκα λίγο και βγήκα από την κρυψώνα μου. Είχα βρει ένα σωρό από χαρτόκουτα κοντά στα σκουπίδια και πέρασα εκεί το βράδυ μου. Ήταν ζεστά και ήμουν καλά κρυμμένος. Υπήρχαν πολλά άγρια σκυλιά στη γειτονιά και φοβόμουν αρκετά.

Είμαι κι εγώ ένα σκυλάκι. Πιο μικρό από τα άλλα και όχι πολύ όμορφο, γι' αυτό και με φωνάζουν "φάτσα". Τουλάχιστον έτσι με φώναζαν παλιά, γιατί τώρα ζω μόνος μου στον δρόμο. Δεν ήταν πάντα έτσι. Πριν από λίγο καιρό ζούσα σε μια οικογένεια ανθρώπων.

Ήμουν το χριστουγεννιάτικο δώρο των παιδιών της οικογένειας αυτής. Θυμάμαι εκείνα τα Χριστούγεννα. Ήμουν πολύ ευτυχισμένος. Με είχαν βάλει σε ένα κουτί με έναν μεγάλο φιόγκο. Στην αρχή ένωθα λίγο φοβισμένος γιατί ήμουν σε ένα σκοτεινό κουτί και δεν ήξερα πού θα με πήγαιναν. Όταν όμως άνοιξε το κουτί και τα παιδιά με αγκάλιασαν, ήμουν ευτυχισμένος. Η ζωή μου ήταν πολύ ωραία. Έπαιζα με τα παιδιά κάθε μέρα, πηγαίναμε βόλτες και εκδρομές και το βράδυ είχα ένα ζεστό κρεβατάκι για να κοιμηθώ.

Όμως, τα πράγματα άλλαζαν. Τα παιδιά έπαιζαν όλο και πιο λίγο μαζί μου. Είχαν βρει άλλα παιχνίδια. Κάθονταν όλη τη μέρα μπροστά από την οθόνη και δεν είχαν πια όρεξη να βγουν στον κήπο για λίγο κυνηγητό. Κάθε φορά που προσπαθούσα να παίξω μαζί τους και να τους κάνω να σηκωθούν από την καρέκλα, εκείνοι με έδιωχναν έξω από το δωμάτιο.

Μια μέρα μου άνοιξαν την πόρτα του κήπου και μου είπαν να φύγω. Ίσως να είναι κάποιο παιχνίδι σκέφτηκα και έτρεξα έξω γεμάτος χαρά. Έτρεχα, έτρεχα ώσπου κουράστηκα και σταμάτησα. Τότε γύρισα να δω αν ήταν κάποιος πίσω μου, αλλά δεν είδα κανέναν. Είχα βρεθεί σε ένα μέρος που δεν ήξερα. Είχα χαθεί!

Από τότε είμαι μόνος. Περπατάω στους δρόμους όλη μέρα και το βράδυ κρύβομαι στα σκουπίδια για να μπορέσω να κοιμηθώ. Πολλές φορές δεν βρίσκω τίποτα για να φάω και να πιω. Κάθε μέρα προσπαθώ να βρω τον δρόμο για το σπίτι αλλά δεν τα καταφέρνω. Το χειρότερο όμως είναι ότι δεν με ψάχνει κανείς. Με λένε Φάτσα. Αν καμιά φορά με δεις μόνο μου στον δρόμο και με φωνάξεις, θα έρθω. Θα είμαι πιστός σου φίλος και θα περάσουμε ωραία μαζί. Φτάνει να με φωνάξεις.

Ένα ζώο στην Ακρόπολη

Μια φορά κι έναν καιρό υπήρχε ένα ελάφι στα βουνά της Πεντέλης που έψαχνε για μια θεά ή έναν θεό. Η ζωή του ελαφιού ήταν πολύ δύσκολη στα βουνά γιατί πυρκαγιές είχαν κάψει πολλά δέντρα. Ξεκινάει, λοιπόν, τον δρόμο για το κέντρο της Αθήνας. Περνάει από τον όμορφο Εθνικό Κήπο όπου εκεί βλέπει κι άλλα ζώα που είναι κλεισμένα πίσω από τα κάγκελα. Βλέπει μια μεγάλη καμηλοπάρδαλη, παπαγάλους, κατσίκες, θαλάσσιες χελώνες και πολλά άλλα ζώα. Από μακριά βλέπει τον Ιερό Βράχο της Ακρόπολης. Επίσης, βλέπει και ένα μεγάλο θέατρο, το Ηρώδειο. Το Ηρώδειο έχει πολλές μαρμάρινες κερκίδες και μια όμορφη σκηνή όπου εκεί γίνονται πολλές παραστάσεις και δίνονται πολλά ρεσιτάλ. Τότε το ζώο τρέχει στην Ακρόπολη όπου εκεί συναντά τη θεά Αθηνά. Εκείνη του λέει ότι ο Παρθενώνας είναι το δώρο που της έκαναν οι αρχαίοι Έλληνες. Επίσης, ότι ο Περικλής σκέφτηκε να φτιάξει την Ακρόπολη κατή τη διάρκεια του χρυσού αιώνα.

Η Αθηνά ρωτάει το ελάφι εάν έχει έρθει για τη θεά του κυνηγιού, τη θεά Άρτεμη, και εκείνο της απαντάει ότι είναι η αγαπημένη του θεά.

- Η θεά Άρτεμη είναι όμορφη και δραστήρια, λέει. Θέλεις να τη γνωρίσεις;

Ο Ουρανός ανοίγει και οι δυο μαζί πάνε να συναντήσουν τη θεά Άρτεμη στον Όλυμπο. Φτάνοντας στον Όλυμπο συναντάνε τον θεό Δία και τη θεά Άρτεμη και τότε το ελάφι σταματάει και της ζητάει βοήθεια για τα δάση που καίγονται. Η θεά Άρτεμη του υπόσχεται ότι θα κάνει ότι μπορεί. Το ελάφι γυρνάει στο σπίτι του και όλα είναι όπως πριν.

Το ελάφι χαίρεται και της στέλνει ένα μήνυμα όπου λέει ότι την συμπαθεί πάρα πολύ και ότι είναι η αγαπημένη του θεά. Η θεά Άρτεμη βλέπει το γράμμα και του απαντάει:

- Γλυκό μου ελάφι, σε ευχαριστώ πολύ για τα λόγια που μου έγραψες και για μένα εσύ είσαι το αγαπημένο μου ελάφι.

Εκείνο χαίρεται πάρα πολύ που είναι το αγαπημένο ελάφι της θεάς Άρτεμης. Οπότε μετακομίζει για πάντα κοντά της και αποφασίζει να μείνει στον Όλυμπο.

Μαριάννα, το μονοκεράκι

Μ

ε λένε Μαριάννα κι είμαι ένα... διαφορετικό αλογάκι. Για την ακρίβεια, είμαι μονόκερος.

Από πάντα ήμουν πολύ περήφανο για το εντυπωσιακό κέρατο που είχε φυτρώσει ανάμεσα στα μάτια μου κι ένιωθα πολύ ωραία που ξεχώριζα ανάμεσα στα άλλα αλογάκια. Μέχρι τη μέρα που πήγα για πρώτη φορά στο σχολείο...

Εκεί όλοι, μόλις με είδαν, άρχισαν να με κοροϊδεύουν. Για τα πάντα. Για τα ρούχα μου, που τους φαίνονταν παράξενα, για το χρώμα μου, που ήταν κάτασπρο ενώ τα άλλα ήταν γκριζα τα περισσότερα, και φυσικά για το πανέμορφο και εντυπωσιακό μου κερατάκι. Στο διάλειμμα δεν με έκανε κανείς παρέα.

Όσπου μια μέρα που κάλπαζα μόνη μου στο προαύλιο, δύο καλά αλογάκια, η Νίνα και η Νάνο, που ήταν αδελφές, έπαιζαν μαζί μου. Όμως δύο άλλα, η Αφροδίτη και η Βανέσσα τους φώναξαν: -Γιατί την κάνετε παρέα; Δε φοράει όμορφα ρούχα και έχει κι αυτό το απαίσιο κέρατο! Δεν είναι κανονικό άλογο!

Η Νίνα είπε ότι δεν έχουν σημασία τα ρούχα ή αν έχω ή όχι κέρατο, αλλά ο χαρακτήρας. Και επίσης, δεν πρέπει να σας νοιάζει τι κάνουν οι άλλοι!!

Τότε, η Βανέσσα και η Αφροδίτη κατάλαβαν ότι αυτό που μου έκαναν ήταν μπούλινγκ, που δεν είναι καθόλου, μα καθόλου καλό πράγμα, και υποσχέθηκαν να μην το κάνουν ποτέ ξανά. Και γίναμε όλες μαζί πολύ καλές φίλες, το κερατάκι μου δεν τις φόβιζε πια, ούτε τους φαινόταν παράξενο, αντιθέτως, είδαν πόσο ωραίο ήταν, και πόσο ωραίο και φυσικό είναι να είμαστε διαφορετικοί από όλους τους άλλους!

Ο σκύλος που μιλά

Έχω ένα σκύλο που μιλά
και στο μυαλό σου δεν χωρά.

Πιάνει μια συζήτηση με γάτες
που κρύβονται πίσω από τις μάντρες.

Τους μιλάει για τα όρια και για τα περιθώρια.
Τους λέει εδώ είναι το σπίτι μου
και αν μπειτε θα σας μυρίσει η μύτη μου.

Μην πειράζετε τα περιστέρια
είναι φίλοι μου καλοί.
Μην πειράζετε τα περιστέρια
είναι οι ταχυδρόμοι οι σωστοί.

Έχω ένα σκύλο που μιλά
και φαγητό αναζητά.
Ψάχνει, ψάχνει στα κρυφά
μήπως βρει μια λιχουδιά.

Μέχρι να ακούσει το κλειδί
στην πόρτα να γυρνά
φωνάζει δυνατά
- Μην μ' αφήσετε μόνο μου ξανά.

Το μεσημέρι που ακούει τα παιδιά
κελαηδά, κελαηδά
ήρθαν, ήρθαν ξαφνικά.

Στον κήπο παίζει κρυφτό με τα γατιά
ή αράζει στον ήλιου τη φωτιά
κι αν η πόρτα είναι κλειστή,
- Ανοίξτε μου να μπω από την αυλή.

Έχω ένα σκύλο που μιλά
και δε λέει όχι ποτέ στα φαγητά.
Έχω ένα σκύλο που μιλά
και δεν λέει όχι ποτέ στην αγκαλιά.

Μια τεράστια γνωριμία

Μια ηλιόλουστη μέρα, καθόμουν στο παράθυρο του σπιτιού μου και κοιτάγα έξω, στο απέναντι σπίτι, μέχρι να δω την κολλητή μου τη Lusi και να ξέρετε ότι η Lusi δεν είναι άνθρωπος, είναι ένα μαύρο μαλτεζάκι σαν εμένα. Έχει ένα ροζ κολάρο ενώ εγώ ένα κίτρινο.

Η Lusi έχει ένα γλυκό αφεντικό όπως και το δικό μου. Όταν με φωνάζει το αφεντικό μου για να πάμε βόλτα, χαίρομαι πάρα πολύ που θα δω την κολλητή μου τη Lusi. Πώς ήταν η γνωριμία μας; Μμμμμ...θυμήθηκα! Θα σας εξηγήσω!

Μια βροχερή μέρα έξω στο κρύο, μέσα στην πόλη περπατούσα ολομόναχη στον δρόμο, ήταν νύχτα και φοβόμουν πολύ. Υπήρχαν λίγα φώτα στην πόλη και ερημιά. Ξαφνικά άκουσα ένα τρομακτικό θόρυβο και άρχισα να τρέχω όλο και πιο γρήγορα. Τότε βρήκα ένα στενό και μπήκα εκεί μέσα, κρύφτηκα μέσα σε ένα κουτί και κοιμήθηκα εκεί. Το επόμενο πρωί βγήκα από το κουτί όμως πείνασα πολύ.

Ευτυχώς είδα άλλο ένα σκυλί. Μετά από λίγο, γνωριστήκαμε και γίναμε κολλητές φίλες. Βγήκαμε από το στενό και ψάχναμε για φαγητό. Ευτυχώς για εμάς βρήκαμε λίγο κρέας πάνω στο πεζοδρόμιο, το μοιραστήκαμε, το φάγαμε αλλά πεινούσαμε ακόμη. Θέλαμε και νερό, γι' αυτό τρέξαμε προς το ποτάμι λίγο πιο έξω από την πόλη μέχρι που κουραστήκαμε. Ξαπλώσαμε για λίγο και από πάνω μας είδαμε δυο κορίτσια. Μας πήραν και μας πήγαν σ' ένα σπίτι.

Μετά....Α ναι! Μετά μας πήραν και μας έκαναν μπάνιο, νιώσαμε πολύ καθαρές. Αργότερα πήραν τη Lusi και την πήγαν στο απέναντι σπίτι. Αμέσως έτρεξα στο παράθυρο του σπιτιού και την είδα. Άρχισα να κλαίω και το αφεντικό μου με πήρε και με πήγε στην κουζίνα. Μου έβαλε φαγητό και νερό.

Ευχαριστήθηκα, όμως μου έλειπε η Lusi. Μόλις τελείωσα το φαγητό και το νερό, περπάτησα μέχρι το σαλόνι, πήδηξα πάνω στον καναπέ και χουχούλιασα σ' ένα γούνινο μαξιλαράκι. Άρχισε να βραδιάζει. Έκλεισα για λίγο τα μάτια μου και κοιμήθηκα μέχρι το πρωί.

Το επόμενο πρωί ξύπνησα και κάποιος χτύπαγε την πόρτα. Έψαχνα παντού για το αφεντικό, αλλά δεν το έβρισκα. Τότε, εγώ άνοιξα την πόρτα και ξαφνικά είδα τη Lusi με λουρί και έναν άλλο άνδρα με καπέλο, στολή και με σκούρα μαύρα παπούτσια. Ξαφνικά, έτρεξε και προσπάθησε να πιάσει κι εμένα, όμως η Lusi του δάγκωσε το πόδι κι ελευθερώθηκε από το λουρί και τρέξαμε έξω από το σπίτι.

Ο ήλιος κατέβαινε και ο ουρανός σκοτείνιαζε. Πάλι, ολομόναχες βρεθήκαμε στον δρόμο. Όμως, αυτή τη φορά ξέραμε που είναι το σπίτι. Αυτή τη φορά δεν είχε ερημιά αλλά είχε ένα σκούρο μπλε φορτηγό με κλουβιά και ένα σήμα με σκυλιά. Μέσα στο φορτηγό ήταν ο ίδιος άνδρας που είχαμε δει στο σπίτι. Έψαχνε σκυλιά και εμείς κρυφτήκαμε πίσω από ένα κάδο ανακύκλωσης. Αυτός πάρκαρα το φορτηγό μπροστά μας. Ο άνδρας βγήκε από το φορτηγό, πήγε πίσω, πήρε τα κλουβιά και τα λουριά και έψαχνε στο στενό που είμασταν εμείς. Μας έψαχνε και μας είδε. Εμείς αρχίσαμε να τρέχουμε σε όλη την πόλη, κι αυτός ξοπίσω μας. Ξεφύγαμε και γυρίσαμε στο σπίτι.

Ξαφνικά, η Lusi έπεσε κάτω και γρήγορα έτρεξα στο σπίτι της δείχνοντας στο αφεντικό της το σημείο που έπεσε η Lusi και φώναξε κατευθείαν τον κτηνίατρο. Πήγαν τη Lusi στο κτηνιατρείο και την έβαλαν να ξαπλώσει αφού πρώτα μας έδωξαν από το δωμάτιο. Εγώ προσπαθούσα να μπω μέσα όταν ξαφνικά άνοιξε η πόρτα. Ευτυχώς, η Lusi ήταν καλά και μετά από όλες αυτές τις περιπέτειες γυρίσαμε στο σπίτι.

Το ημερολόγιο της Μίνη

Αγαπητό ημερολόγιο,

Σήμερα είναι 4 Φεβρουαρίου 2019... Πόσο ωραία είναι να ζει κανείς ως πουλί στη ζούγκλα! Σήμερα εγώ και ο άλλος παπαγάλος ο Μπινγκ παίξαμε κρυφτό. Τώρα ετοιμάζομαι να πάω για ύπνο, ήταν μια κουραστική μέρα... Περιμένω πώς και πώς να κουρνιαίσω στη φωλίτσα μου.

Η δική σου Μίνη

Αγαπητό ημερολόγιο,

Σήμερα 5 Φεβρουαρίου του 2019 συνέβη κάτι παράξενο... Κάτι ψηλά ζώα που άκουσα από τον Αρχιπαπαγάλο πως τα λέγανε ανθρώπους έκοψαν πολλά δέντρα και τα πήραν μαζί τους. Ο Μπινγκ μου είπε ότι η ζούγκλα θα εξαφανιστεί εάν συνεχίσουν να κόβουν οι άνθρωποι δέντρα. Σήμερα δεν ήταν μια τόσο καλή μέρα μα ξέρω ότι αύριο θα είναι φανταστική...

Η δική σου Μίνη

Αγαπητό ημερολόγιο,

Σήμερα 6 Φεβρουαρίου σου γράφω μέσα από ένα κλουβί. Ξέρω θα πεις πώς βρέθηκα εγώ ένας παπαγάλος της ζούγκλας μέσα σε ένα κλουβί μαζί με τον Μπινγκ και άλλους φίλους του. Οι άνθρωποι με πήραν με μια, δεν ξέρω ακριβώς, μα έμοιαζε με απόχη. Ευτυχώς που σε είχα πάρει μαζί μου για να σε διαβάσω στον Μπινγκ. Έτσι σε έβαλα κάτω από την φτερούγα μου και πήγα μια βόλτα. Να πω την αλήθεια κάθισα σε ένα κλαρί και κοιμήθηκα. Μόλις ξύπνησα βρέθηκα εδώ, τουλάχιστον είμαι με τον Μπινγκ. Νομίζω ότι πετάμε πάνω σε ένα μεγάλο άσπρο πουλί.

Δεν ξέρω, εύχομαι να μην πάμε στην Ευρώπη γιατί όπως και εσύ ξέρεις η Βραζιλία είναι πολύ μακριά.

Η δική σου (στενοχωρημένη) Μίνη

Αγαπητό ημερολόγιο,

Σήμερα 7 Φεβρουαρίου 2019 έμαθα ότι αυτό το μεγάλο άσπρο πουλί όπως το έλεγα μέχρι χτες, το λένε αεροπλάνο. Ακόμα εδώ είμαι. Σε λίγο φτάνουμε στην Ελλάδα (έτσι το λένε) το μέρος που θα πάμε.

Η δική σου Μίνη

Αγαπητό ημερολόγιο,

Σήμερα 8 Φεβρουαρίου 2019 πήγα σε αυτό που λέμε “γιατρό”. Μου έκανε κάτι εξετάσεις και είπε σε έναν κύριο ότι είμαι καλά. Μας είπε να καθίσουμε όλοι καραντίνα μέχρι την 11η Φεβρουαρίου.

Η δική σου Μίνη

Αγαπητό ημερολόγιο,

Σήμερα 9 Φεβρουαρίου 2019 πέρασα την ημέρα μου με τον Μπινγκ. Ο Μπινγκ και εγώ μπορώ να σου πω ότι είμαστε ερωτευμένοι.

Η δική σου Μίνη

Αγαπητό ημερολόγιο

Σήμερα 10 Φεβρουαρίου ανακάλυψα ότι ο Μπινγκ είναι ιδιοφυΐα. Ένα love bird με τόσο μικρό εγκέφαλο, που μέτρησε όλα τα τετραγωνάκια του κλουβιού και μου έμαθε πως να εκφράζω τις σκέψεις μου πιο σωστά. Πραγματικά (εάν δεν σε πειράζει) θέλω να δώσω την ευκαιρία στο Μπινγκ να γράψει και εκείνος πώς πέρασε σήμερα.

Αγαπητό ημερολόγιο της Μίνη,

Ονομάζομαι Μπινγκ είμαι ο καλύτερός της φίλος και χαίρομαι ιδιαίτερα με το γεγονός αυτό “να σου γράφω δηλαδή”. Δεν τρελαίνομαι να ζω μέσα σε αυτό το κλουβί, μα από την στιγμή που είμαι με τους φίλους μου δεν είναι τραγικά.

Η δική σου Μίνη και Μπινγκ

Αγαπητό ημερολόγιο,

Ναι, σήμερα είναι 11 του μηνός. Το πρωί ένας κύριος που το όνομά του ήταν Τζακ μάς σκέπασε με μια κουβέρτα και μας έβαλε μέσα σε ένα “αυτοκίνητο”. Μετά μας πήρε και μας πήγε σε ένα μέρος τελείως διαφορετικό. Εκεί κάποιοι άλλοι κύριοι, ο Μπόμπ, ο Τζόρτζ και ο Κωνσταντίνος μάς χώρισαν σε κλουβιά ανάλογα με το είδος μας. Εγώ μπήκα σε ένα μεγάλο κλουβί με τον Μπινγκ και έναν άλλο παπαγάλο που αργότερα έμαθα ότι τον λένε Φρεντ.

Φαινόταν συμπαθέστατος και πράγματι ήταν. Το κεφάλι του ήταν κόκκινο και το υπόλοιπο σώμα του μοβ, μπλε, πράσινο και κίτρινο. Δίπλα μας ήταν μικρά κλουβάκια με καναρίνια. Από κάτω μας ήταν κάτασπρα κουνελάκια και από πίσω μας κάτι μεγάλοι και χρωματιστοί παπαγάλοι...

Η δική σου Μίνη

Αγαπητό ημερολόγιο 12 /2

Σου γράφω από ένα τελείως διαφορετικό μέρος που λέγεται σπίτι. Το πρωί κατά τις 10:00 ήρθαν τέσσερις άνθρωποι. Ο κ.Τζόρτζ πήρε εμένα και τον Μπινγκ και μας έβαλε σε ένα άλλο κλουβί και έδωσε στους ανθρώπους το φαγητό μου. Ύστερα μπήκαμε σε ένα κίτρινο αυτοκίνητο που το λέγανε ΤΑΞΙ και φτάσαμε στο σπίτι των κοριτσιών που ονομάζονταν “Μάρθα” και “Κάλλια”. Είπαν ότι ο πράσινος παπαγάλος ήταν της Μάρθας και ο μπλε της Κάλλιας. Σαν να το κατάλαβαν είπαν “η Μίνη και ο Μπινγκ”.

Ύστερα είδαμε μια ταινία... Η Μάρθα με αγκάλιασε και μου είπε:

-Σε αγαπώ Μινούλα.

Ένωσα να με πλημμυρίζει το συναίσθημα “αγάπη”.

Ύστερα με σκέπασε με μια κουβέρτα και κοιμηθήκαμε αγκαλιά.

Η δική σου Μίνη

Αγαπητό ημερολόγιο

Σήμερα, 13 Φεβρουαρίου ήρθε ένας φίλος της Μάρθας σπίτι, ο Θάνος. Ήταν πολύ καλός. Η Μάρθα και ο Θάνος αποφάσισαν να κάνουν τον γάμο μας. Τι ντροπιαστικό! Φώναξαν την Κάλλια και τη φίλη της και όλοι μαζί φέρανε ρύζι.

Ο Θάνος είπε:

- Παντρεύεται η Μίνη και ο Μπινγκ.

Τότε όλοι μαζί πήραν λίγο ρύζι και άρχισαν να μας το πετάνε. Μόλις έφυγε ο Θάνος, η Μάρθα μου είπε “καληνύχτα” και πήγε να κοιμηθεί.Είναι όλοι τόσο καλοί εδώ. Είμαι πολύ χαρούμενη!!!!

Η δική σου Μίνη

Αγαπητό ημερολόγιο

Σήμερα, 14 Φεβρουαρίου η Μάρθα είχε διαδίκτυακό μάθημα. Άκουσα τη λέξη «κλιματική αλλαγή».

Άρχισα να κελαηδάω και η Μάρθα ρώτησε τι μου συνέβη. Σαν να με κατάλαβε πάλι είπε:

- Μήπως ρωτάς τι είναι η κλιματική αλλαγή; Ωραία, λοιπόν, θα σου πω. Με τη λέξη κλιματική αλλαγή αναφερόμαστε στη μεταβολή του παγκόσμιου κλίματος και ειδικότερα σε μεταβολές μετεωρολογικών συνθηκών. Τον τελευταίο καιρό μολύνουμε πολύ το περιβάλλον. Κάτι που κάνει τους πάγους του Βόρειου Πόλου να λιώνουν. Ταυτόχρονα η στάθμη της θάλασσας ανεβαίνει, με αποτέλεσμα πολλά ζώα π.χ πολικές αρκούδες να πεθαίνουν. Επίσης πολλές παραθαλάσσιες περιοχές θα καλυφτούν από νερό.

- Μα, Μάρθα γιατί;

Η Μάρθα σηκώθηκε και έφυγε. Το βράδυ δεν μπορούσα να κοιμηθώ... Σηκώθηκα πήρα ένα μικρόφωνο και φώναξα σε όλους:

- Κυρίες και Κύριοι. Δεν πρέπει να μολύνετε το περιβάλλον, η κλιματική αλλαγή παραμονεύει. Αυτό δεν θα έχει καλό αποτέλεσμα. Παρακαλώ σταματήστε. Είναι σημαντικό για εσάς, τα ζώα και τον πλανήτη. Φυσικά τους είπα όλα αυτά που μου είχε πει η Μάρθα.

Η δική σου Μίνη!!!

Αγαπητό ημερολόγιο

Επιτέλους νομίζω ότι οι άνθρωποι έβαλαν μυαλό. Στη βεράντα έχει χιόνι. Όλα είναι κανονικά σκέφτηκα. Κατάλληλο κλίμα για τέτοια εποχή. Βλέπω ότι η κίνηση έχει μειωθεί.

Νομίζω ότι τελικά θα επιβιώσουμε...

Μίνη

Ένα ζώο διηγείται

Είμαι η Μαίρη, μια δίχρονη ελαφίνα. Ζούσα με τους γονείς μου και τ' αδέρφια μου στα καταπράσινα δάση της Βόρειας Εύβοιας. Ήμουν ευτυχισμένη με την οικογένειά μου, τους φίλους μου, το σπίτι μου!

Ένα πρωινό του περασμένου καλοκαιριού ξεκίνησα να βρω την παρέα μου για να παίξουμε. Πρώτα πέρασα από το σπίτι του Σταύρου, του σκαντζόχοιρου. Μαζί πήγαμε να βρούμε τον Γιώργο, τον σκίουρο, και όλοι μαζί καταλήξαμε στο σπίτι της φίλης μας της Ζέτας. Παίξαμε ευτυχισμένοι όταν ξαφνικά ένας περίεργος θόρυβος διέκοψε το παιχνίδι μας. Ερχόταν από τα βάθη του δάσους. Τρέξαμε να δούμε τι συμβαίνει!

Φτάνοντας είδαμε τρεις ξυλοκόπους να κόβουν με τα ηλεκτρικά πριόνια τους τα δέντρα. Έπρεπε κάτι να κάνουμε για να τους σταματήσουμε! Αμέσως καταστρώσαμε ένα σχέδιο. Ο Γιώργος άρχισε να μαζεύει καρύδια. Η Ζέτα, το πουλάκι, τα έπαιρνε με τα νύχια της και τα πετούσε στα κεφάλια των ξυλοκόπων. Καθώς αυτοί προσπαθούσαν να καταλάβουν τι έπεφτε από τον ουρανό, ο Σταύρος γέμιζε τα πόδια τους με αγκάθια! Την ίδια στιγμή εγώ πήρα τα πανωφόρια τους που τα είχαν αφήσει κάτω από ένα δέντρο εκεί κοντά και έκρυσπα το πρόσωπό μου. Ήθελα να τους τρομάξω! Όπως μου είπαν αργότερα οι φίλοι μου έμοιαζα με τεράστιο σκιάχτρο! Άρχισα να τρέχω προς το μέρος τους βγάζοντας περίεργους ήχους. Οι ξυλοκόποι τα έχασαν. Άφησαν τα πριόνια και το έβαλαν στα πόδια φωνάζοντας πως στο δάσος υπήρχαν φαντάσματα! Όταν απομακρύνθηκαν αρκετά εμείς σκάσαμε από τα γέλια με το πάθημά τους.

Οι γονείς μας αργότερα μας κατσάδιασαν και μας συμβούλευσαν να ζητάμε τη βοήθειά τους στις δύσκολες στιγμές και να μην τα αντιμετωπίζουμε όλα ως παιχνίδι! Θα μπορούσε να είχαμε τραυματιστεί! Κάτω από τα μουστάκια τους φαινόταν ωστόσο το χαμόγελό τους για το πάθημα των τριών ξυλοκόπων.

Δεν πέρασαν παρά λίγες μέρες από την επιτυχία μας αυτή όταν ένας άλλος κίνδυνος απείλησε το δάσος! Η φωτιά! Ήταν ξημέρωμα Κυριακής όταν η Κυρα-Μάρω, η αλεπού, ξύπνησε με τις φωνές της τη γειτονιά. Είχε πάει για κυνήγι στα γύρω χωριά και είδε τη φωτιά που πλησίαζε το Μεγαλοχώρι στην άλλη πλευρά του βουνού. Ήταν αρκετά μακριά από εμάς, όμως τα ζώα που έρχονταν προς τα μέρη μας για να σωθούν μας φώναζαν να φύγουμε γρήγορα, γιατί η φωτιά σύντομα θα έφτανε κοντά μας! Και πράγματι, αυτό έγινε όταν ο αέρας άλλαξε κατεύθυνση. Αρχίσαμε να τρέχουμε!

Πυροσβεστικά ελικόπτερα πετούσαν από πάνω μας. Ο καπνός έκανε τα μάτια μας να τσούζουν και μας έπνιγε. Έβαλα τα κλάματα. Οι ζωές μας κρέμονταν από μια κλωστή που ήταν έτοιμη να κοπεί. Ένας κρύος ιδρώτας με έλουσε. Κι αν δεν ξανάβλεπα τους φίλους μου και την οικογένειά μου; Έπρεπε κάτι να κάνω, να σκεφτώ πιο καθαρά! Κοίταξα πιο προσεκτικά γύρω μου. Μα ναι! Πώς δεν το σκέφτηκα νωρίτερα! Το ποτάμι! Λίγα χιλιόμετρα πιο

πέρα από εκεί που ήμασταν υπήρχε ένα ποτάμι. Το μόνο που έπρεπε να κάνουμε ήταν να περάσουμε από τη άλλη μεριά του ποταμού. Η φωτιά δε θα μπορούσε να μας απειλήσει τότε! Δεν ήταν εύκολο. Το ποτάμι ήταν βαθύ! Αμέσως είπα την ιδέα μου στους γονείς μου. Ναι, ήταν η μόνη λύση!

Τρέχαμε σαν τρελοί! Ξαφνικά η μαμά μου σκοντάφτει και πέφτει κάτω χτυπώντας σοβαρά το πόδι της. Τώρα; Πώς θα περάσει το ποτάμι; Τα βράχια γλιστράνε! Ευτυχώς όμως με τη βοήθεια όλων μας τα κατάφερε! Όλοι τα καταφέραμε! Ήμασταν εξαντλημένοι και στενοχωρημένοι! Κανείς δε μιλούσε. Το δάσος είχε καεί! Τα σπίτια μας είχαν γίνει στάχτη! Φίλοι μας χάθηκαν για πάντα! Βρήκαμε μια σπηλιά λίγο πιο πέρα να περάσουμε τη νύχτα.

Η φωτιά έκαιγε για μέρες. Πίσω της άφησε καμένα δέντρα, νεκρά ζώα και σιωπή. Μείναμε εκεί για λίγες μέρες μέχρι οι πυροσβέστες να καταφέρουν να σβήσουν εντελώς τη φωτιά και να γίνει καλά το πόδι της μαμάς. Όταν πια μπορούσε να περπατήσει μαζί και με τα υπόλοιπα ζώα ψάξαμε ένα μέρος για να φτιάξουμε τα καινούργια μας σπίτια. Το δικό μας το χτίσαμε πιο ωραίο από το παλιό, με πολύ χώρο για παιχνίδι. Οι καρδιές μας όμως θα πονούσαν για πάντα για την παλιά μας γειτονιά, για τους φίλους μας που δεν τα κατάφεραν, για το δάσος που θα χρειαζόταν χρόνια να ξαναγίνει όπως πριν.

Πέρασε ο καιρός. Ήρθε το φθινόπωρο με τις βροχές. Ο χειμώνας με πολύ χιόνι. Τα χωριά πλημμύριζαν εύκολα αφού τίποτα δεν μπορούσε να συγκρατήσει τα ορμητικά νερά που κατέβαιναν από το βουνό. Οι κάτοικοι απελπισμένοι έβλεπαν ξανά και ξανά να καταστρέφονται οι περιουσίες τους. Δε σταμάτησαν όμως να αγωνίζονται και να προσπαθούν να ξαναφτιάξουν το δάσος. Ούτε στιγμή δεν έπαψαν να ελπίζουν, ώσπου μια μέρα είδαν και πάλι το βουνό να πρασινίζει και τον ήλιο να λάμπει δίνοντας υποσχέσεις για ένα καλύτερο μέλλον.....

Το μυστικό της Αλκυόνης

Νησιώτης ήταν ο Λυκούργος... από τη Σάμο... Τι άλλο θα του άρεσε από το να κάνει βόλτες στη θάλασσα, από το να πετάει πέτρες στη θάλασσα με τους φίλους του κάνοντας διαγωνισμό ποια θα πάει πιο μακριά. Από το να παίρνει το καλάμι του και κάνοντας ό,τι του έχει μάθει ο παππούς του, να περιμένει να πιάσει στο δόλωμά του ένα ψαράκι.

Δεν σκέφτηκε ποτέ να αφήσει το νησί του, να αφήσει την ελευθερία του, να φύγει από τις συνήθειές του. Εδώ γεννήθηκε, εδώ μένει με τους γονείς του, εδώ είναι ο παππούς και η γιαγιά του... Η γιαγιά του... δεν είναι πια..Την έχασε όταν ήταν πέντε χρονών. Ήταν η μαμά του μπαμπά του. Την αγαπούσε πολύ αλλά την έχασε νωρίς...

Τώρα είναι δώδεκα, τελειώνει την ΣΤ' δημοτικού. Όταν τελειώνει τα μαθήματά του φεύγει για το καλύβι της γιαγιάς που είναι δίπλα στη θάλασσα. Είναι ο δικός του χώρος. Είναι ο χώρος που τον συνδέει με τη γιαγιά του. Του έχουν δώσει το κλειδί και όποτε θέλει πηγαίνει εκεί.

Σήμερα έχει όρεξη για ψάρεμα. Παίρνει τον εξοπλισμό του και πάει στο γνωστό βραχάκι του. Το κινητό μαζί για μουσική, φαγητό γιατί σύντομα θα πεινάσει και το κουβαδάκι με τα απαραίτητα για το ψάρεμα.

Και εκεί που κάθεται κοιτάζοντας τη θάλασσα βλέπει στο απέναντι βραχάκι ένα πανέμορφο πουλί. Κάτι του θύμιζε....και ναι έμοιαζε με το πουλί που είχε δει πέρυσι.... και πρόπερσι... και παραπρόπερσι.... Φυσικά, καλά θυμάται, είναι το πουλί που έρχεται κάθε χρόνο...Είναι η όμορφη αλκυόνη.

Ξαφνικά, το όμορφο πουλί πέταξε και κάθισε έξω από το παράθυρο του καλυβιού κοιτώντας στο εσωτερικό του. Έτσι έκανε κάθε φορά, σαν να έψαχνε κάτι...

Αδύνατον να μάθει, δεν είναι άνθρωπος, πουλί είναι ... είπε δυνατά..

- Και τι σημαίνει ότι είμαι πουλί; Ακούει ο Λυκούργος ...δεν είναι δυνατόν.. Κοιτάζει την Αλκυόνη.
- Εσύ μίλησες;
- Ναι, εγώ, εντύπωση σου κάνει;
- Ε... τι να σου πω τώρα ότι δεν μου κάνει;
- Ψάχνω κάποιον και μάλλον μόνο εσύ μπορείς να με βοηθήσεις . Εσύ μένεις εδώ στο σπίτι σωστά;
- Ναι.
- Τότε θα ξέρεις.
- Ποιον ψάχνεις;
- Την κυρία που έμενε στο σπίτι ψάχνω.
- Τη γιαγιά μου; Ξαφνιάστηκε ο Λυκούργος.
- Γιαγιά σου είναι η κυρία που μένει εδώ;
- Ναι γιαγιά μου ... ήταν...

- Ήταν; Τι έπαθε; ρώτησε η αλκυόνη.

- Πέθανε...

-κρίμα είπε η αλκυόνη και κατέβασε το κεφάλι της

- Την ήξερες εεε?- Αν την ήξερα; Άκου τι λέει..Με περίμενε κάθε χρόνο, εδώ στο παράθυρο και με αποχαιρετούσε όταν ήταν η ώρα μου να φύγω. Καθόμασταν εδώ παρέα και εκεί που κάθεται εσύ καθόταν ο παππούς σου και ψάρευε.

Γεννούσα τα αυγά μου στις σχισμές των βράχων και εκείνη με πρόσεχε για να μην πάθω τίποτα εγώ και τα αυγά μου. Ήθελε να γεννηθούν σώα τα πουλάκια μου.

Και ξέρεις τι άλλο έκανε; Μου έκανε παρέα τραγουδώντας. Και είχε όμορφη φωνή! Και μάλιστα όταν δεν ήταν ο παππούς σου έφερνε και το ακορντεόν μαζί, έπαιζε και τραγουδούσε.

- Πω πω τι μου θύμησες τώρα ,είπε ο Λυκούργος. Και εμένα μου τραγουδούσε, ειδικά όταν είχα κάνει σκανταλιά και ήμουν τιμωρία από τη μαμά.. Πραγματικά, τραγουδούσε πολύ ωραία. Ακορντεόν; Πρώτη φορά ακούω γι αυτό....

- Έχεις να μου πεις κάτι άλλο για τη γιαγιά μου;

- Η γιαγιά σου ήταν πολύ καλή. Δεν μιλούσε πολύ αλλά ήταν πάντα χαμογελαστή, είχε έναν δικό της τρόπο να εκφραστεί. Καθόμουν στη φωλιά μου και την κοιτούσα στο παράθυρο. Κάποιες φορές έβγαινε και καθόταν εδώ και ζωγράφιζε.

- Ζωγράφιζε;

- Ναι , ζωγράφιζε, ούτε αυτό το ήξερες;

- Όχι, άρα ό,τι είναι ζωγραφισμένο είναι δικό της; Δεν έτυχε να πει κάποιος κάτι ...

- Αν προσέξεις, πρέπει να έχει ζωγραφίσει και εμένα, του είπε η αλκυόνη...

Και είχε δίκιο, δίπλα στο παράθυρο μια μικρή ζωγραφιά με την αλκυόνη να κάθεται στα βράχια..

Ερχόμουν, λοιπόν, κάθε χρόνο και την έψαχνα αλλά δεν την έβρισκα...

- Όπως σου είπα η γιαγιά μου πέθανε.

Η αλκυόνη κατέβασε το κεφάλι και κάθισε στον ώμο του Λυκούργου. Του είπε κάτι στο αυτί. Η ώρα είχε περάσει και έπρεπε να γυρίσει ο Λυκούργος στο σπίτι γιατί θα ανησυχούσε η μαμά του.

Είμαι ο Άργος και είμαι ελεύθερος

Το όνομά μου είναι Άργος και ζω σ' ένα μικρό χωριό της Σπάρτης. Όπως όλα τα σκυλιά έτσι κι εγώ έχω μια οικογένεια. Τα αφεντικά μου είναι πολύ καλά και έχουν δυο αξιαγάπητα παδιά που καθημερινά παίζω μαζί τους. Το σπίτι μου είναι στον κήπο ώστε να προσέχω και τα ζώα της φάρμας μας. Βέβαια, εγώ προσέχω όλη την οικογένεια για να είναι ασφαλείς...είμαι ο φύλακας τους!

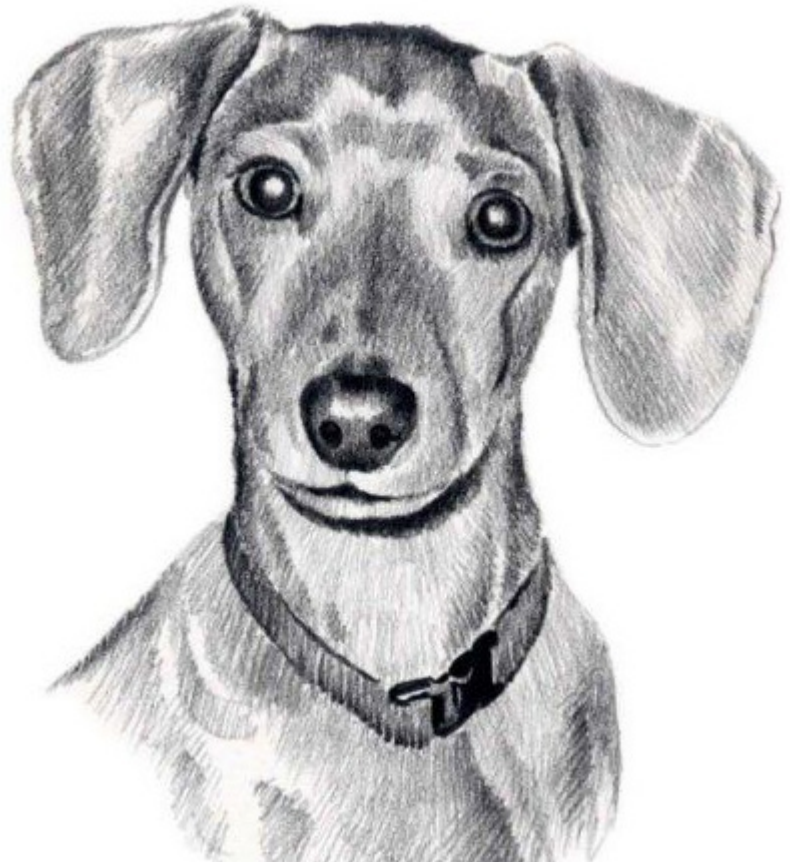
Η ζωή μου εδώ είναι πανέμορφη. Όλη την ημέρα μπορώ να κάνω ό,τι θέλω. Αυτό που μου αρέσει πιο πολύ απ' όλα είναι να τρέχω στις πεδιάδες, να χάνομαι στα χρυσά στάχνα και καθώς ο αέρας διαπερνάει το τρίχωμα μου πλημμυρίζω από ελευθερία. Αλλά αυτό δεν οφείλεται στα βήματά μου και στην κίνηση του σώματός μου, οφείλεται στη φύση η οποία είναι ένα δώρο που δεν πρέπει να καταστραφεί από κανένα είδος ύπαρξης.

Είμαι περήφανος που ζω σε αυτόν τον τόπο και είμαι σίγουρος πως όποιος ζούσε εδώ θα ένιωθε το ίδιο ευτυχημένος. Σήμερα το πρωί βρέθηκα στριμωγμένος ανάμεσα σε κούτες και βαλίτσες. Απόρησα... Όλα έδειχναν πως εγκαταλείπουμε τον τόπο μας και πως κατευθυνόμαστε σε ένα άγνωστο προορισμό. Οι ώρες περνούσαν και εγώ κάθε λεπτό αναρωτιόμουν όλο και περισσότερο τι είναι αυτό που με περιμένει.

Επιτέλους, το αυτοκίνητο σταμάτησε. Γεμάτος αγωνία πήδηξα πάνω από τα κιβώτια για να δω που βρίσκομαι. Μπροστά μου το απόλυτο χάος...γκρίζα τσιμεντένια ψηλά κτήρια και δρόμοι εξαπλώνονταν γύρω μου. Σκουρόχρωμος και ο ουρανός, πού πήγε το γαλάζιο του χρώμα; Το φως του ήλιου χαμένο και αυτό μέσα σε αυτήν την πόλη.

Μια μεγάλη σιδερένια πόρτα και κάγκελα τριγύρω, σαν φυλακή μου φάνηκε, μόνο που αυτή η φυλακή ήταν το νέο μας σπίτι. Όλα στενά και μικρά. Σκοτεινά με μια μυρωδιά υγρή που σου έκοβε την ανάσα. Όσο για το μέρος που θα κατοικούσα, ένα μπαλκονάκι με τα ίδια σίδερα, η φυλακή μου! Δεν έβλεπα καθόλου τα αφεντικά μου, μόνο όταν μου έδιναν τροφή και με πήγαιναν βόλτα, όμως δεν ήταν βόλτα.

Έβγαινα από το σπίτι μόνο δυο φορές την ημέρα και ήμουν δεμένος με ένα σφικτό λουρί. Όλα γύρω μου ήταν βρώμικα. Δεν μπορούσα να τρέξω ή να φύγω μακριά, μόνο να περπατώ σε δρόμους, μικρούς και μεγάλους και να βλέπω αυτούς τους τσιμεντένιους γίγαντες.

Ο καιρός περνούσε και δεν άντεχα άλλο. Ήμουν δυστυχημένος! Προσπαθούσα να κάνω υπομονή, αλλά

για πόσο; Δε μπορούσα να φανταστώ ότι ζούσα εκεί μέχρι το τέλος της ζωής μου.

Μια μέρα πήρα την απόφαση να ελευθερωθώ από αυτήν τη φυλακή. Στη συνηθισμένη βόλτα μας και ενώ βρισκόμουν σε ένα πάρκο, το αφεντικό μου έβγαλε το λουρί. Απομακρύνθηκα κάποια μέτρα και τον κοίταξα για τελευταία φορά. Μου ήταν δύσκολο να αποχωριστώ την οικογένειά μου αλλά δεν είχα άλλη επιλογή παρά μόνο να φύγω μακριά με σκοπό να επιστρέψω στον τόπο μου, εκεί που άνηκα.

Έπειτα από ώρες πολλές χωρίς να ξέρω που είμαι, στάθηκα σε ένα δέντρο. Είχα εξαντληθεί και αποφάσισα να περάσω εκεί τη νύχτα και μια άλλη νύχτα και ακόμη μία. Μόνο αυτές μετρούσα κι ο χρόνος περνούσε μέχρι τα βήματά μου να φτάσουν στη γη μου, την οποία κατάφερα να πατήσω ύστερα από τόσο ταξίδι. Πλησίασα το σπιτάκι μας, η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά και εγώ έκλαιγα, έκλαιγα, όμως από χαρά. Η ουρά μου δεν μπορούσε να σταματήσει να κουνιέται. Είμαι εδώ! Στον τόπο μου! Στο μέρος που είχα γεννηθεί!

Η τυχερή μαύρη γάτα

Η

Λίλα είναι ένα μικρό, ψηλό κοριτσάκι με μεγάλα μπλε κρυστάλλινα μάτια σαν της μαμάς της και καστανά, σγουρά μαλλιά. Λατρεύει τα ζώα και ειδικά τις μαύρες γάτες. Κι ας έλεγαν κάποιοι ότι αυτά τα πλάσματα έφερναν ατυχία. Εκείνη τις αγαπούσε περισσότερο από κάθε άλλο ζώο.

Όμως, η ίδια δεν είχε γάτα στο σπίτι της γιατί η μαμά της, η Μαρία, ήταν αλλεργική

σε αυτές και ούτε να τις βλέπει δεν ήθελε. Αλλά η Λίλα δεν μπορούσε χωρίς τις γάτες. Γι' αυτό κάθε πρωί πήγαινε και τάιζε κάποιες, που ζούσαν κοντά σε ένα στενό, με πολλούς σκουπιδοτενεκέδες. Αγαπούσε όλες τις γάτες που ζούσαν στο στενό, αλλά περισσότερο από όλες αγαπούσε έναν κατάμαυρο γάτο που τον είχε ονομάσει Κουτσομάτη, καθώς του έλειπε ένα μάτι και ένα πόδι του κακομοίρη. Όμως, μια μέρα όλα έμελλαν να αλλάξουν.

Ως συνήθως η Λίλα πήγε στο στενάκι με τις γάτες να τις ταΐσει. Σε όλες πήγε ξηρά τροφή αλλά στον Κουτσομάτη πήγε λιχουδιές. Όταν έφτασε, έβαλε σε όλες τις γάτες που νιαούριζαν και γουργούριζαν γύρω τους την ξηρά τροφή και πήγε να βρει τον Κουτσομάτη για να του δώσει τις δικές του. Όταν τον βρήκε, του έβαλε την τροφή του και κάθισε να τον βλέπει να τρώει. Όμως ξαφνικά...

-Νιάου! νόστιμη η τροφή αλλά άλλη φορά φέρε μου με γεύση χοιρινό όχι με κοτόπουλο!

-Μιλάς! τσίριξε η Λίλα τρομαγμένη και σηκώθηκε απότομα από τη θέση της.

-Ναι, της απάντησε ο Κουτσομάτης. Δεν έχεις ξαναδεί γάτα που μιλά; την ρώτησε με στόμφο.

Η Λίλα δεν απάντησε. Δεν μπορούσε να πιστέψει αυτό που της συνέβαινε. Κάθισε πάλι. Μια ερώτηση της έτρωγε την περιέργεια.

-Κουτσο...μάτη... πώς έχασες το μάτι και το πόδι σου;

Εκείνος παρέμεινε σιωπηλός για λίγο.

-Είσαι σίγουρη πως θέλεις να μάθεις την ιστορία; την ρώτησε.

Η κοπέλα τον κοίταξε χαρούμενη. Τότε εκείνος ξεκίνησε να της αφηγείται την ιστορία του.

-Ξέρεις..., δεν ήμουν πάντα μια αδέσποτη, ταλαιπωρημένη γάτα. Κάποτε ήμουν ένα περήφανος σπιτόγατος που ζούσα με τον ιδιοκτήτη μου... δεν θυμάμαι πια το όνομά του, νομίζω ότι άρχιζε από "Νι" Τελοσπάντων, κάθε μέρα με τον ιδιοκτήτη μου ήταν και καλύτερη γιατί δεν ήταν μόνο εκείνος που με φρόντιζε. Κάποιες φορές ερχόταν κι ένα ψηλό κορίτσι με μοναδικά μπλε μάτια σαν κρύσταλλο και παίζαμε μαζί. Η ζωή ήταν τέλεια πέρα από κάθε άποψη.

Όμως μια μέρα, μια μέρα που έχει μείνει χαραγμένη στη μνήμη μου από τότε, όταν βρήκα την μπαλκονόπορτα ανοικτή δεν δίστασα... Δεν είχα ξαναβγεί έξω και ήθελα να δω πώς ήταν ο έξω κόσμος. Έτσι έτρεξα με όλη μου τη δύναμη και πήδηξα πάνω από το μπαλκόνι. Ήταν απίστευτα. Έξω υπήρχαν πανύψηλα κτήρια και πλήθη ανθρώπων, είδα τον δρόμο, έτρεξα και...δεν θυμάμαι πολλά μετά από αυτό. Θυμάμαι ότι ξύπνησα στο σπίτι του ιδιοκτήτη μου χωρίς πόδι και χωρίς μάτι. Ο ιδιοκτήτης μου φαινόταν νευρικός και όλη την ώρα έκανε κύκλους μέχρι που είπε – δεν θα το ξεχάσω ποτέ- “Πώς θα της δείξω τον σακάτη;! θα στεναχωρηθεί... θα με κατηγορήσει... Το βρήκα!... θα βάλω τον γάτο στον σκουπιδοτενεκέ και θα πω στην κόρη μου ότι χάθηκε...”

Όταν το άκουσα αυτό, η καρδιά μου γέμισε οργή. Σηκώθηκα και με τα τρία πόδια που μου είχαν απομείνει, έτρεξα όσο πιο γρήγορα μπορούσα από εκεί. Ο πόνος μου μπορεί να ήταν αβάσταχτος αλλά δεν συγκρινόταν με την οργή, που μου έδινε κίνητρο για να συνεχίσω να τρέχω μέχρι που βρέθηκα εδώ. Αποφάσισα να μείνω...

Τώρα ξέρεις και μπορείς να φανταστείς την υπόλοιπη ιστορία... Όμως... δεν μπορώ να ξεχάσω τη Μαρία... ήταν τόσο ψηλή, γλυκιά, όμορφη και κείνα τα μάτια... Αυτή μου λείπει περισσότερο από όλα». Με το που το άκουσε αυτό η Λίλα κατάλαβε! Ο ιδιοκτήτης του Κουτσομάτη ήταν ο παππούς της ο Νικήτας και το κοριτσάκι η μαμά της. Σηκώθηκε αμέσως.

-Έχω μια ιδέα. Θέλω να με ακολουθήσεις.

Εκείνος την κοίταξε διστακτικός, όμως μετά την ακολούθησε.

Η Λίλα χτύπησε το κουδούνι του σπιτιού της. Η μαμά της άνοιξε την πόρτα και αντίκρισε τον γάτο. Στην αρχή ήταν έτοιμη να φωνάξει ότι πάλι θα αρχίσει να φτερνίζεται, αλλά μόλις κοίταξε καλύτερα τον γάτο, κατάλαβε ότι ήταν ο αγαπημένος της ο Νιαούρης, ο παλιός της γάτος που είχε χαθεί μυστηριωδώς. Η Λίλα όμως συνειδητοποίησε ότι η μαμά της βρισκόταν κοντά στον γάτο για αρκετή ώρα και δεν είχε φτερνιστεί ούτε μια φορά. Τότε την ρώτησε πονηρά.

-Τι έπαθες μαμά και δεν φτερνίζεσαι;

-Γλυκιά μου για να είμαι ειλικρινής, ποτέ δεν είχα αλλεργία στα γατιά, απλώς πίστευα ότι ο Νιαούρης δεν με συμπαθούσε και γι' αυτό έφυγε. Επειδή φοβόμουν λοιπόν ότι αυτό μπορεί να συμβεί πάλι και με άλλες γάτες που θα υιοθετούσαμε αποφάσισα να πω αυτό το ψέμα για να αποφύγω την απόρριψη.

Η Λίλα ήταν έτοιμη να κάνει την τελευταία και πιο σημαντική ερώτηση.

-Να τον κρατήσουμε;

-Φυσικά, απάντησε η μαμά της χαϊδεύοντας τον γάτο της.

Από τότε ο Νιαούρης έμενε μαζί τους ζώντας εμείς καλά και οι Νιαούρης καλύτερα.

Ένα ζώο διηγείται

Θ

έλω να μοιραστώ μαζί σας κάτι που με προβληματίζει!

Ξ

χω τους καλύτερους ιδιοκτήτες του κόσμου και τους αγαπώ πολύ!

Λ

ατρεύω τις στιγμές που περνώ μαζί τους και ας μη με πηγαίνουν συχνά βόλτα.

Ω

στόσω, τους καταλαβαίνω, γιατί δουλεύουν πολλές ώρες και θέλουν να ξεκουράζονται.

Α

ναρωτιέμαι, όμως, αν ήμουν άνθρωπος θα μου έδιναν περισσότερη σημασία;

ιατί ενώ ήταν κουρασμένοι βρίσκουν χρόνο να βρεθούν με τους φίλους τους.

Α

λλά κι εγώ φίλος τους δεν είμαι; Και μάλιστα ο καλύτερος;

Π

ολλές φορές με χαϊδεύουν και μετά με προσπερνούν. Δεν είμαι παιχνιδι!

μουν πολύ μικρός όταν με απέκτησαν. Δεν ήξεραν ότι χρειάζομαι αγάπη και φροντίδα.

Κ

άθε μέρα περιμένω να επιστρέψουν από την πολλή δουλειά και τρέχω να τους προϋπαντήσω.

Α

λλά εκείνοι με αποφεύγουν και δε μου δίνουν πολλή σημασία.

Ι

σως κάνω εγώ κάτι λάθος, αλλά τι;

Σ

την αρχή δεν είχα παράπονο.

Ξ

παιζαν συνέχεια μαζί μου, με έβγαζαν βόλτες και με έδειχναν με καμάρι.

Β

έβαια, έχουν περάσει πολλά χρόνια από τότε και έχω μεγαλώσει αρκετά.

Α

λλά η αγάπη που χρειάζομαι είναι η ίδια με τότε που ήμουν μικρός. Δεν το ξέρουν αυτό;

Σ

ήμερα μου έφεραν μια πεντανόστιμη λιχουδιά. Δε φαντάζεστε πόσο ευτυχισμένος είμαι!

Μ

όλις μου την έδωσαν τους έκανα πολλές χαρές και έτρεξα να τους ευχαριστήσω.

Ο

μως η αντίδρασή τους ήταν παράξενη σαν να μην ήθελαν να τους πω “ευχαριστώ”.

Γίνεται να μην τους ευχαριστήσω;

Ισως είναι πάλι κουρασμένοι και δεν έχουν όρεξη για παιχνίδια.

Αλλά και εγώ δεν είμαι αχάριστος.

Τελικά μου έκαναν τη χάρη κι ασχολήθηκαν μαζί μου. Ένιωσα πολύ ευτυχισμένος!

Αν καταλάβαιναν τη χαρά μου σίγουρα θα περνούσαν περισσότερο χρόνο μαζί μου.

Ζητάω πολλά; Να με αγαπούν και να με φροντίζουν όπως έκαναν στην αρχή.

Ως τότε πρέπει να ανεχόμαστε την αδιαφορία;

Αχ, τι ωραία που θα ήταν να μας αγαπούσαν και να μας σέβονταν περισσότερο οι άνθρωποι!

Τα νιαουρίσματα του πολέμου

Η

ιστορία μου ξεκίνησε τον Νοέμβριο του 1939. Το όνομά μου είναι Λουντρίχ και είμαι γάτος. Ως τότε ζούσα στο Βερολίνο, ως ένας φυσιολογικός αδέσποτος γάτος που του άρεσε το κυνήγι ποντικών και φοβόταν τον μπόγια.

Όλα άρχισαν μια παγωμένη μέρα. Καθώς περιπλανιόμουν στο αγαπημένο μου μέρος της πόλης, το σοκάκι δίπλα στο εστιατόριο, όπου μπορούσαμε να βρούμε δωρεάν νόστιμο φαγητό - τα αποφάγια των πελατών- άκουσα έναν Ντελάλη να λέει για τις κατακτήσεις του Αδόλφου Χίτλερ στην Πολωνία. Όταν το άκουσα, πολλές ερωτήσεις γεννήθηκαν στο μυαλό μου. Ποιος ήταν ο Αδόλφος Χίτλερ; Τι ήθελε να κάνει ακριβώς; Και γιατί πήγε στην Πολωνία;

Αναρωτιόμουν για τα λεγόμενα του Ντελάλη που καθημερινά ξεστόμιζε και καινούρια...

Μπερδεμένος περπάτησα μέχρι την κεντρική πλατεία. Όταν έφτασα συνάντησα τον φίλο μου τον Λούκας, τον γάτο του εφημεριδοπώλη και τη φίλη μου τη Λάουρα, μια μικρόσωμη γκρίζα γάτα. Συζητώντας με τον Λούκας, μου λύθηκαν κάποιες απορίες αλλά μου δημιουργήθηκαν άλλες...

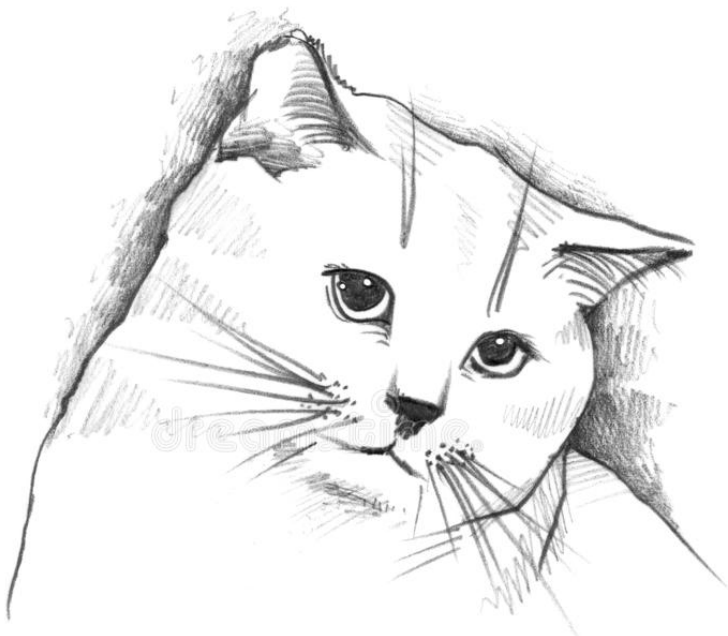
Σιγά-σιγά μάθαινα για τις συνεχείς επιτυχίες του γερμανικού στρατού αλλά για κάποιο λόγο δεν χαιρόμουν για αυτές. Ο Λούκας μου είχε πει ότι οι άνθρωποι ονομάζουν πόλεμο την προσπάθεια να σκοτώσουν ο ένας τον άλλο ενώ έχουν χωριστεί σε ομάδες. Ο στρατός των Γερμανών νικούσε συνεχώς σε αυτόν τον επιθετικό πόλεμο, καταλαμβάνοντας τη Γαλλία, την Πολωνία κι αργότερα τη μισή Ευρώπη... Όμως, όταν άκουγα αυτά τα νέα, κάθε άλλο παρά ευχαριστημένος ήμουν.

Με τους δυο φίλους μου καταλάβαμε το λάθος που είχε κάνει ο λαός μας και η Λάουρα είχε την ιδέα να προσπαθήσουμε να σταματήσουμε τον πόλεμο αυτό. Όμως, τι να κάνουν τρία γατιά εναντίον ολόκληρου του γερμανικού στρατού; Ο Λούκας είπε πως ήταν ανώφελο αλλά εγώ είχα κάποιες ελπίδες. Έτσι ξεκινήσαμε την Αντιπολεμική Εκστρατεία Γατών. Μαζέψαμε όλους τους γάτους και γάτες για να μας βοηθήσουν αλλά δεν προσφέρθηκε κανείς!

Μόνο ο Γερό-Σούστας, το πιο γέρικο γατί του Βερολίνου, η Μόκα, η γάτα του φούρναρη και ο γάτος του περιπτερά, ο Τόμας. Απογοητευμένοι αλλά αποφασισμένοι την άλλη μέρα, ξεκινήσαμε να βρούμε το μέρος που οι άνθρωποι αποκαλούν "στρατόπεδο", για να σταματήσουμε -όπως νομίζαμε- την επέλαση των στρατιωτών.

Περπατούσαμε για αρκετή ώρα μέχρι που συνειδητοποιήσαμε πως δεν ξέραμε που βρίσκεται το στρατόπεδο. Μπορεί να είναι πολύ μακριά ή πολύ κοντά. Περπατούσαμε στα τυφλά!

Τότε πέρασε από δίπλα μας ένα στρατιωτικό φορτηγό. Μόλις το είδαμε μια ιδέα μπήκε στο μυαλό μας. Θα ακολουθούσαμε το φορτηγό που ευτυχώς πήγαινε με μικρή ταχύτητα και θα προσπαθούσαμε να ανεβούμε. Μετά από πολλές δυσκολίες τελικά καταφέραμε και βρεθήκαμε πάνω στο φορτηγό.

Λίγες ώρες αργότερα φτάσαμε στον προορισμό μας. Βγήκαμε κρυφά και παραταχθήκαμε στην είσοδο του στρατοπέδου που βγαίνουν τα τανκς, ώστε να μην μπορούν να βγουν και να σταματήσουμε επιτέλους την επέλαση του Χίτλερ που πρόσφατα είχα μάθει για το κακό που προκαλούσε.

Όμως πριν προλάβουμε να το κάνουμε αυτό, οι στρατιώτες έβαλαν εμπρός τις μηχανές των τεράστιων πολεμικών τανκς. Τότε ένας από τους στρατιώτες μας πήρε και μας έβαλε σε ένα τανκ λέγοντας “Die sind sub*”. Δε μου αρέσει να με σηκώνουν άγνωστοι άνθρωποι και έτσι του έριξα μια γρατζουνιά! Αλλά πιο πολύ πόνεσε το νύχι μου παρά εκείνος καθώς δεν ένιωσε τίποτα!

Μέσα στο τανκ δεν βλέπαμε τίποτα. Ήταν ένα στενό σκοτεινό μέρος που αισθανόμαστε μόνο ότι κινούμαστε. Θα διασχίζαμε ολόκληρη την Ευρώπη με προορισμό την Ρωσία, ακούστηκε από τον ασύρματο, ατελείωτο ταξίδι, σκέφτηκα...

Τι θέλουν τόσα πολλά εδάφη και νεκρούς! Νιαούρισα δυσαρεστημένος. Άνθρωποι είναι! μου απάντησε η Μόκα. Οι υπόλοιποι συμφώνησαν. Οι άνθρωποι είναι τρελοί επισήμανε ο Γερό-Σούστας. Πάνω στη συζήτηση μάς πήρε ο ύπνος. Μόνο εγώ δεν κοιμήθηκα. Μια εβδομάδα δεν είχαμε δει τον ήλιο και πεινούσαμε τόσο πολύ που δαγκώναμε τα πόδια μας!

Την όγδοη μέρα κάναμε στάση και φάγαμε ένα πλουσιοπάροχο γεύμα. Ψάρι! Ο Λουκάς βέβαια προνόησε και έκλεψε δυο ψάρια από τα πιάτα δυο στρατιωτών, όπου έλειπαν σε ένα μέρος που λέγεται τουαλέτα. Πριν τον δουν τα έβαλε στο τάνκ που μέναμε. Το ταξίδι συνεχίστηκε, για μέρες πεινούσαμε όταν τελείωσαν οι προμήθειες. Οι ταλαιπωρίες και οι μάχες συνεχίστηκαν για πολύ καιρό ώσπου μια σφαίρα των αντιπάλων με πέτυχε! Ο στρατιώτης που με “υιοθέτησε” τρομαγμένος με πήγε στο στρατιωτικό νοσοκομείο όπου μου αφαίρεσαν τη σφαίρα και έμεινα εκεί για ένα μήνα μέχρι να αναρρώσω.

*Είναι πολύ χαριτωμένα

Τουλάχιστον με τάζαν καθημερινά και οι φίλοι μου δεν έφυγαν ούτε λεπτό από το πλευρό μου. Ειδικά η Λάουρα που έχουμε μια αδυναμία ο ένας για τον άλλο. Όταν βγήκα από το νοσοκομείο νιαούρισα “ευχαριστώ” στον στρατιώτη μας που δεν με άφησε να πεθάνω. Ήταν σαν να με κατάλαβε γιατί τότε άφησε το όπλο του και με αγκάλιασε, αλλά τότε δεν προσπάθησα να τον γραντζουνίσω, τον αγκάλιασα κι εγώ. Τότε κατάλαβα πως δεν είναι κακοί όλοι οι στρατιώτες. Έτσι έγινε καλός μας φίλος και μας είπε ψιθυριστά πως είναι αντίθετος με τις απόψεις του Χίτλερ γιατί λέει αν τον καταλάβουν θα τον σκοτώσουν. Τον αγαπήσαμε όλοι μας...

Οι μάχες συνεχίστηκαν και όλο νικούσαμε ώσπου φτάσαμε έξω από την Μόσχα. Το κρύο είχε γίνει τσουχτερό. Ο ρωσικός χειμώνας είναι πολύ χειρότερο απ’ ό,τι μας τον περιέγραψαν. Τότε από το εσωτερικό της πόλης επιτέθηκε ο ρωσικός στρατός γνωστός ως κόκκινος στρατός. Τρέξαμε και ακολουθήσαμε τον στρατιώτη μας! Καθώς τρέχαμε βλέπαμε παντού πτώματα και ευχόμεσταν να μην τους μοιάσουμε! Οι κρότοι των πυροβόλων ακούγονταν συνεχώς μέχρι που βρήκαν στόχο τον Γερο-Σούστα! Πριν ξεψυχήσει μας είπε: “Συνεχίστε, μην ανησυχείτε για εμένα!” Τότε καταραστήκαμε τον δολοφόνο του και τον Αδόλφο Χίτλερ που ήταν η αιτία του πολέμου! Τραυματισμένοι σωματικά και ψυχικά καταφέραμε εν τέλει να φτάσουμε σ’ ένα καταφύγιο.

Την επόμενη μέρα νικημένοι όσοι απομείναμε, γιατί άλλοι σκοτώθηκαν και άλλοι αιχμαλωτίστηκαν, πήραμε τον δρόμο του γυρισμού στην πατρίδα. Μετά από πολλές κακουχίες φτάσαμε στο Βερολίνο. Τίποτα δεν ήταν το ίδιο. Η πόλη που μεγαλώσαμε είχε καταστραφεί, ήταν μια νεκρή πόλη, γκρεμισμένη ερειπωμένη, χωρίς ζωή. Μέχρι σήμερα θυμάμαι αυτά που έζησα και δακρύζω. Όσο για εμάς, μείναμε στο σπίτι του Χανς του στρατιώτη. Με τη Λάουρα πρόσφατα αποκτήσαμε εμπειρίες -που θέλουμε- αλλά δεν μπορούμε - να ξεχάσουμε.

Οι άνθρωποι που πολεμούν αποχωρίζονται γυναίκες και παιδιά, συγγενείς και φίλους για να υπερασπιστούν την πατρίδα τους βιώνοντας την καταστροφή, την απώλεια και το θάνατο... Στον πόλεμο δεν υπάρχουν νικητές και νικημένοι γιατί όλοι είναι νικημένοι, κουρασμένοι και κατεστραμμένοι. Η φτώχεια και οι δυστυχία υπάρχουν παντού...

Πόσο ανόητοι είναι αυτοί που ξεκινούν τους πολέμους; Πόσο μαύρη είναι η καρδιά τους; Στον πόλεμο αυτό χάθηκαν εξήντα εκατομμύρια άνθρωποι, σωστή γενοκτονία! Γι’ αυτόν τον λόγο εμείς οι γάτες απευθυνόμαστε σε όλον τον κόσμο.

Μην κάνετε πόλεμο ξανά! Ειρήνη! Ζήστε μαζί της! Μόνο τότε υπάρχει φως και ευημερία! Οι άνθρωποι χαίρονται τη ζωή τους και οι κοινωνίες προοδεύουν. Τα παιδιά παίζουν, πηγαίνουν σχολείο, μαθαίνουν γράμματα, είναι ευτυχισμένα.

Αγαπήστε την ειρήνη, αφήστε τον πόλεμο μακριά...μην αιματοκυλήσετε ξανά τον κόσμο... Αυτή είναι η συμβουλή ενός γέρου σοφού πια γάτου, που έζησε όλη τη φρίκη του Β’ Παγκοσμίου Πολέμου.

Εμπνευσμένοι από το βιβλίο του Νικόλα Ανδρικόπουλου
"Η χώρα με τους παράξενους ανθρώπους"
οι μαθητές δημιούργησαν τα δικά τους έργα ζωγραφικής.

Ελένη Κώρου,
2ο Δημοτικό Σχολείο Αγίων Θεοδώρων Κορινθίας

Φιλίππα Νανούρη,
Ιδιωτικό Δημοτικό Σχολείο "Εκπαιδευτήρια Κωστέα-Γείτονα CGS"

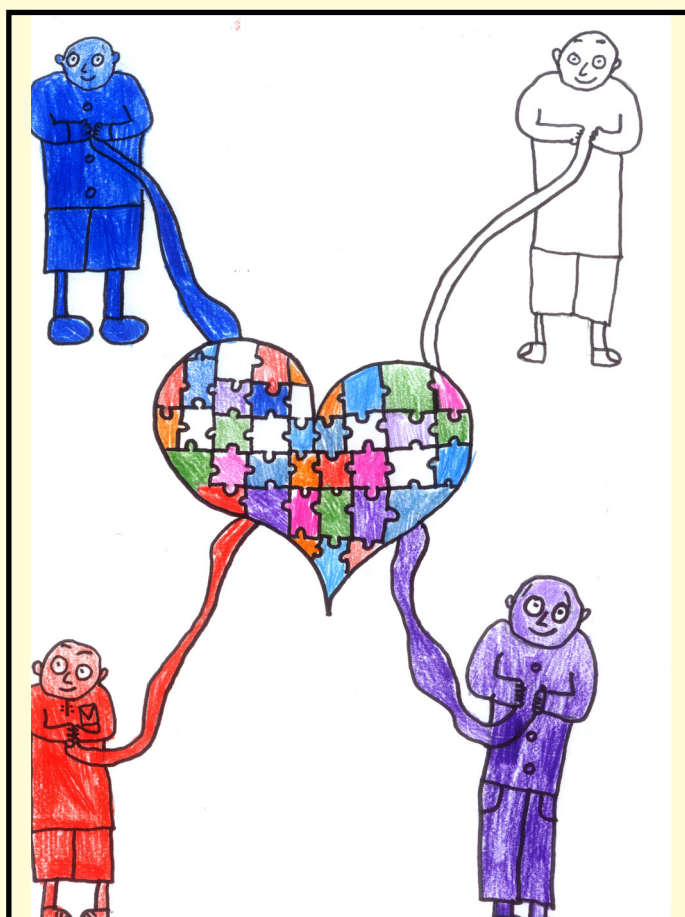
Ναορμίτης Αγγελιδάκης,
Georgia Pappas Hellenic Cultural School, Glenelant, Ohio USA

Γεώργιος Δαχτυλίδης,
Ιδιωτικό Δημοτικό Σχολείο Μυκόνου "Σύγχρονη Παιδεία"

Ελισάβετ Βλασιδου,
Ιδιωτικό Δημοτικό Σχολείο "Εκπαιδευτήρια Κωστέα-Γείτονα CGS"

Κριτική Επιτροπή γραπτών κειμένων και εικαστικών έργων
(κατ' αλφαβητική σειρά)

1. Νικόλας Ανδρικόπουλος, συγγραφέας - εικονογράφος
2. Μαρίνα Γιώτη, συγγραφέας-εικονογράφος
3. Κατερίνα Ζωντανού, συγγραφέας
4. Άννα Κουτολέων, συγγραφέας-εκπαιδευτικός